

ватъ му зхби, което ще рече, че неговиятъ организмъ се пригажда вече за твърда храна. Сжщото е и въ духовния животъ: не бива да се възприематъ още отначалото твърди учения, които може да причинятъ смъртъ.

Пита се: да-ли всички, които живѣятъ на земята, сж смукали това словестно млѣко? Не всички, и затова измиратъ. Майката трѣбва не само да роди дѣтето и да има млѣко, но туй млѣко трѣбва да бже и непокуварено. Колко майки сж отровили своитѣ дѣца съ лошото си млѣко! Ако майката се гнѣви по нѣколко пхти на день, подиръ нѣколко дена ще отрови съ млѣкото си дѣтето. Сжщо и свещеницитѣ, които по отношение на паството си сж на мѣстото на майкитѣ, когато проповѣдватъ, и учителитѣ, когато преподаватъ, ако се смущаватъ и тревожатъ, тровятъ своитѣ пасоми и питомци. Свврѣменнитѣ хора страдатъ отъ едно голѣмо невѣжество: тѣ много нѣща знаятъ — отъ геометрия, аритметика, граматика, ботаника, физика, за движението на небеснитѣ тѣла, какъ е създалъ Богъ човѣка, какъ послѣдниятъ се е развилъ, — но сжщественото знание, необходимото словесно млѣко тѣ нѣматъ. И знаете ли на какво приличатъ тѣ? Има анекдотъ за единъ турски мхдрецъ, който разправялъ, че знаялъ всичко, каквото ставало на Небето — въ колко часа ставалъ Господъ, какво правѣлъ, какво правѣли ангелитѣ. Като разправялъ единъ день това на султана, послѣдниятъ повикалъ още единъ, като него, философъ и като искалъ да ги изобличи, че има нѣща, които не знаятъ, рекълъ имъ: „Желая да се поразходимъ съ моя параходъ насамъ и да си по-